

ZMATEK V HLAVĚ

Stála jsem v prostorné místnosti polonahá a s očekáváním jsem sledovala muže, který se ke mně přibližoval. V žaludku jsem cítila slabé chvění. Tváře mi hořely. Celé tělo jsem měla jako v ohni.

Na oknech povívaly dlouhé bílé záclony. Vítr je rozvlnil muži do cesty právě ve chvíli, kdy procházel kolem, jako by mu šly vstříc místo mě. Snažil se jim vyhnout dlouhými uhýbavými kroky. Nedočkavě jsem ho pozorovala. Vítr zadul silněji a záclony mu na okamžik zakryly obličej.

Potom jsem ucítila jeho ruce, jak se mi ovíjejí kolem těla. A polibky. Na chvíli jsem zadržela dech. Ať to nikdy neskončí!

V rohu místnosti se otevřely dveře a objevila se v nich máma. Zvedl se průvan a oba nás zahalil do bílé záclony jako do svatebního závoje.

„Nevím, co mám dělat,“ řekla. „Jsem u konce sil.“

„Ale já ho miluju, mami,“ řekla jsem důrazně. Levou ruku jsem spustila z mužova ramene a opřela ji o parapet pootevřeného okna.

„Nechci tě tady nechat samotnou, holčičko moje,“ řekla máma. Popošla ke mně, jemně mě od něho odtáhla a vroucně objala.

Najednou se na parapetu zjevil obrovský černý pavouk. Dlouhýma masitýma nohama mi bleskurychle přeběhl po ruce. Vykřikla jsem hrůzou.

„Už se probírala,“ zaslechla jsem otcův hlas.

Otevřela jsem oči. V panice jsem rychle hledala pohledem odporného pavouka. Zdálo se mi, že visí někde nade mnou.

„Nesmíš sebou cukat, holčičko,“ uklidňoval mě otcův hlas. „Vytrhneš si infuzi.“

Svět kolem mě byl bílý.

Před zastřeným zrakem se mi objevila silueta ženy, jak napravuje infuzi na stojanu a upřeně se na mě dívá. Zaostřila jsem pohled. Sestřička ve stejnokroji.

„Jenom chvíli,“ otočila se přísně k otci. Poslušně přikývl jako malé dítě. Gesto s takovým výrazem jsem u něj neznala...

„Tati...“ snažila jsem se z hrdla dostat pár slabik. „Kde jsem?“

„V nemocnici,“ oznámil mi. Jeho obličej jsem viděla rozmazaně. „Nepamatuješ si?“

Nepamatovala jsem si nic. V hlavě jsem měla bílou tmu.

„Dělali ti CT hlavy,“ připomínal mi. Pozorně se na mě zadíval a neklidně se zavrtěl. „Co se vlastně stalo?“ zeptal se ustaraně. Uhladil mi deku, i když jsem se ani nepohnula.

V hlavě se mi na chvílku rozsvítilo a vzpomněla jsem si, jak mě převáželi na vyšetření. Ležela jsem na vysokém vozíku a kolem mě byl shon, zmatek. Měnily se postavy, zdi, prostory, rychle se míhaly a já jsem nechápala, co se se mnou děje.

„Viděla jsem mámu,“ vyhrkla jsem.

V otcových očích jsem postřehla záblesk úleku. Nervózně si třel dlaně, znovu se neklidně zavrtěl. „Máš otřes mozku,“ řekl. „Naštěstí nic vážnějšího nezjistili.“

Zadívala jsem se na bílý strop. „Tati, měla máma takové světle modré kytičkové šaty?“ zeptala jsem se. „S červenými kvítky?“

Polekaně se na mě podíval. „To si nemůžeš pamatovat, Radko.“

„Viděla jsem ji v nich,“ trvala jsem na svém. „Měla je na sobě.“

„Byla jsi příliš malá,“ zdůraznil otec. Nervózně si pohrával s klíči od auta.

„Mluvila jsem s ní,“ přesvědčovala jsem ho. Proč tak zner-

vózněl? podivila jsem se v duchu. Setřásla jsem ze sebe vzpomínku na pavouka, protože pocit z mámina objetí mi zaplavil tělo příjemným teplem. Přála jsem si, aby trval co nejdéle. Pocítila jsem touhu o ní mluvit. Tak moc jsem najednou chtěla, aby mi o ní otec pověděl všechno, na co si vzpomene.

Uvědomila jsem si, že je mi šestadvacet a nikdy jsme o mámě nemluvili.

„Nebyly ti ani čtyři roky, nevím, jak by sis to mohla pamatovat...“

„Nosila máma takové šaty?“ přerušila jsem ho. Pokusila jsem se zvednout hlavu, ale ostrá bolest mi v tom zabránila.

Přejel si rukou po čele a zahleděl se kamsi do rohu místnosti. „Ano, nosila,“ přisvědčil neochotně. „Byly to její nejoblíbenější.“ Potom vstal a s rukama v kapsách udělal u postele pár kroků.

„Co se vlastně stalo, Radko?“ zeptal se ustaraně. „Jak ses sem dostala? Někdo mi zavolal z tvého mobilu, že tě veze do nemocnice.“

„Veze?“ podivila jsem se. „Kdo?“ Hlava mi mohla prasknout úpornou bolestí a tím, jak zoufale jsem se snažila vzpomenout si.

„Kdes byla, když se ti to stalo?“ naklonil se otec blíž ke mně. Pohledem zkontroloval infuzi. „Na nic si nevzpomínáš?“

Bezmocně jsem naznačila gestem volné ruky, že ne.

Z chodby za dveřmi se ozval hovor, zvýšené ženské hlasy jako by se hádaly. S otcem jsme se zvědavě podívali na dveře.

Vzápětí se dveře prudce otevřely a objevila se v nich dívčí postava se sestřičkou v patách.

„Rozumím, jen na chvíli!“ odsekla dívka rozzlobeně. „Vždyť tady není věznice, ale nemocnice!“ podívala se úkosem na sestřičku. „A ona přece neumírá.“ V hlase jí vibroval

uražený tón. I podle toho, jak sekala slova, jsem poznala Perlu, kolegyni z práce.

„Co ty tady...?“ zeptala jsem se překvapeně.

Vtrhla do místnosti jako velká voda a zamířila rovnou ke mně. Igelitku se sítkou pomerančů hodila na vedlejší volnou postel, a když si všimla, že paní ležící o dvě postele dál se na ni zvědavě dívá, nepříjemně se na ni zamračila. Paní se okamžitě otočila na druhý bok a tvářila se, že ji zajímá výhled z okna.

„No to ti tedy pěkně děkuju!“ spustila, když se posadila ke mně na postel. Mého otce si v tom chvatu vůbec nevšimla. Úzké žluté letní šaty s bílým lemováním kolem výstřihu se jí vyhrnuly nad kolena a odhalily hezké nohy. Hezké třicetileté nohy.

„Ty se tady vyvaluješ a já na všechno zůstala sama! Šéf mi zrušil dovolenou. Nemohla sis vybrat lepší čas? Právě teď spadneš, když i Luboš marodí? Jeho zlomená noha, tvoje praštěná hlava a moje dovolená v prdeli!“

„Mrzí mě to,“ zatvářila jsem se lítostivě. Vzpomněla jsem si, že v sobotu měla odcestovat na týden k moři. V červnu ji vyšla dovolená mnohem levněji než v hlavní sezoně. Velmi se na ni těšila.

„Slečno, měla byste se trochu krotit,“ napomenul ji otec přísně. Nesnášel takové chování, zejména u žen. I když Perla měla pubertu dávno za sebou, občas vybuchla jako sopka. Já jsem na to byla zvyklá, ale otec ne.

„Promiňte,“ řekla už mírnějším tónem a překvapeně se na něj podívala, jako by se divila, kde se tady vzal. „Ani vy byste se ale široce neusmíval, kdybyste byl sbalený na dovolenou a šéf by vám to zatřhl,“ zlobila se.

„To je můj otec,“ naznačila jsem pohybem ruky. Potom jsem přenesla pohled na něj a dávala pozor, abych nemusela moc pohnout hlavou. „A to je moje kolegyně z reality.“

Zatvářila se rozpačitě. Vstala, obešla moji postel a natáhla k otci ruku.

„Perla Laurincová,“ představila se. V otcových očích se mihl smířlivý záblesk, když jí podával ruku. Obličej mu rozjasnil úsměv. Vrhla jsem na něj výhrůžný pohled. Neměla jsem tyhle situace ráda. Nesnášela jsem, když jsem mu z tváře vyčetla, že se mu nějaká žena líbí.

„Neopovaž se jí zeptat, kdo jí vymyslel tak nezvyklé jméno,“ vyhrkla jsem ihned. „Je na to alergická.“

Perla se taky konečně usmála, ale ne na mě. „V práci mám udělaný nápis, který v takových případech položím na stůl. Ještě se mi nestalo, aby se mě někdo nezeptal, odkud mám jméno. Odpovídám každému od té doby, kdy jsem se naučila mluvit.“

„A kdo vám ho vymyslel?“ ušklíbl se otec.

„Mámina sestra,“ kupodivu klidně odvětila Perla. Jindy by se naježila jako kočka, teď ochotně vysvětlovala. „Když jsem se narodila, uprosila mámu, aby mi dala jméno, které ona odjakživa toužila dát své dcerce. Měla tři syny krátce po sobě a touhu po děvčátku nadobro vzdala. Nechápu, proč se jí jméno Perla tak strašně moc líbilo ani jak se jí podařilo přesvědčit mámu, aby mě tak dala zapsat do matriky. Otec kvůli tomu s mámou dlouho nemluvil. Teta ale byla šťastná a vůbec jí nevadilo, že nikomu z rodiny to jméno nesedí.“

„Aspoň si ho každý hned zapamatuje, když je tak neobvyklé,“ poznamenal otec. „A v tetě máte druhou mámu, předpokládám.“

„Zbožňuje mě, jako bych byla její vlastní,“ souhlasně přikývla. „To jméno jsem jí už dávno odpustila.“

Srdce mi sevřela lítost. Někdo má i dvě mámy, které ho milují, a já musela od útlého dětství vyrůstat bez té své. To je nespravedlivé.

„Jak vás oslovuje váš přítel?“ zajímal se otec. Zbystřila jsem pozornost. Proč ho to zajímá? To je příliš osobní otázka. Pohledem jsem mu opět vyslala výstrahu.

„S nikým, kdo mi řekl Perličko, se už nebavím,“ zasmála se Perla.